

det, hvad enten der staar „Redaktør“ ved Siden af ærede Medlemmers Navne eller ikke. Det ærede Medlem benægter det, det kende vi fra Proceduren, at den ene Part benægter alt, hvad den anden Part fremfører, og indlader Sagen til Doms, og det ærede Medlem opfordrer mig til eller forlanger af mig, at jeg skal bevise, hvilken Fare der ligger for Landet i, at vi tiltræde Bernerkonventionen. Ja, strengt juridisk taget — og det ærede Medlem var jo Jurist paa dette Omraade — forekommer det mig rigtignok, at Bevistet paahviler det ærede Medlem. Det er det ærede Medlem, der kommer med noget ganske nyt, der anbefaler noget nyt og vil have os ud paa en Vej, vi ikke have betraadt før, og naar jeg saa siger, at der er Fare ved at komme ud paa disse Veje, Fare for noget af det bedste i Landet, nemlig for den Lygt til Oplysning, der er i det almene Folk, saa siger det ærede Medlem, at jeg skal bevise det. Nej, det bliver det ærede Medlem, der skal bevise, at der ingen Fare er, at det er et ganske uskyldigt Forslag, at det er noget, vi kunne sluge raat, at der ikke er det mindste i Vejen derfor. Hvorfor fremmede Forfattere ikke skulde tage dette lille Bidrag, det er selvfølgelig, fordi den fremmede Forfatter overhovedet ikke kan forstaa, at nogen kan være bekendt at byde ham en sliq Bommefilling, som ikke er mere, end han kan give ud paa en eneste Aften, og som ikke staar i Forhold til de Indtægter, som han ellers til daglig har. Hvad vilde en dansk Forfatter, en berømt dansk Forfatter, byde sig om, at en eller anden kom og bød ham en halv Snes Kroner for hans Værk, hvilket vilde staa i Forhold til de Summer, vi formaa at byde de store udenlandske Forfattere. Og navnlig skulde jeg mene, at naar man særlig tog Hensyn til de tyske Forfattere, saa den Tanke slet ikke saa langt borte, som det ærede Medlem vilde lægge den, at de tyske Forfattere kunde have nogen Interesse ud over det pengelige i, at de fik den danske Befolkning vænnet til, lært til, tvunget til, eller hvad man nu vil kalde det, at læse deres Produkter paa Tysk. Jeg skal ikke videre forfølge den Tanke; den er ikke værdig til at forfølge, men jeg antager, at enhver af de ærede Medlemmer ret godt forstaaer, hvad jeg mener. Saa vilde det ærede Medlem gøre en Indvending mod min Udtalelse om, at Forfatterne forlangte en ekseptionel Stilling, en Slags Fortrinsstilling frem for andre Borgere; det var slet ikke Tilfældet, mente det ærede Medlem. Jo, det er Tilfældet. Lad os tage en af vore store Opfindere her i Landet, en Mand, der virkelig opfinder

noget, han kan nok stilles ved Siden af en af vore store Forfattere. Men beskyttede vi ham i Udlandet? Nej, han maa gaa til Udlandet og se at blive beskyttet der, hvis han vil, ellers bliver han ikke beskyttet der. Lad os tage et andet Tilfælde. En af vore Landmænd gør en stor epokegørende Opfindelse paa Landbrugets Omraade, noget, som med Hensyn til økonomisk Udbytte kan være mange Gange saa tungt i Vægtfaalen som en af de Bøger, en af vore store Forfattere skrive — det kunne vi let blive enige om, at en sliq Opfindelse saa gøres paa Landbrugets Omraade — saa er den Opfindelse, hvis den ikke er en industriel Genstand, straks hver Mand's Ejendom, ikke alene her, men i Udlandet. Forfatterne have forstaaet fra Begyndelsen af at tale til Gunst for sig selv, Opfinderne have godt forstaaet at følge Forfatterens Spor: større Indtægt, større Indtægt — men de, der skulle betale det, det er dem, der ikke ere beskyttede i en saadan Grad, som de Herrer Forfattere og Opfindere. Det ærede Medlems Argumentation, hentet fra Norge, forekommer mig at svæve noget i Luften; i alt Fald rammer den ikke mig. Det ærede Medlem argumenterede jo saaledes, at for saa vidt Norge gik med, vare vi ogsaa nødt til at gaa med, thi ellers vilde der ganske simpelt ske dette, at der blev lavet et specielt norsk Forslag, et Slags pro forma Forslag, oppe i Kristiania, hvor der blev trykt „Kristiania“ ved Siden af „Kjøbenhavn“; saa udgik Bøgerne paa en Maade i Norge, og derigennem vare de beskyttede. Ja, det har jeg ikke det mindste imod; naar vi blot kunne blive fri for at give noget for det, lad saa blot Forfatterne blive beskyttede saa meget, de kunne, over for Udlandet; det interesserer ikke mig, det maa de gerne for mig. Men noget andet er, at naar vi skulle give Retten til Oversættelse for den Smule Beskyttelse, Forfatterne skulle have, saa er det, jeg siger, at den Fordel — og det er for øvrig kun en Fordel for ganske enkelte — købe vi for dyrt, hvis vi skulle give denne Betaling for den, som Bernerkonventionen forlanger. Et stort Land kan vove saadanne Eksperimenter, men et lille Land som Danmark skal betænke sig to Gange, før det gaar den Vej.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (G008): I den stedfjundne Forhandling har der været omtalt de Forandringer, som efter den sidste Bearbejdelse af delegerede for Danmark og Norge er foregaaet i det Udflaaf, som tidligere var